

TENTO VEČER

Pozoroval jsem zrníčka a nitky,
opřel jsem nůž Naslouchejte tramvajím,
rád bych promluvil, jak řeknu tento večer,
zaštěkání Opět Nořící se vzhůru,
svou velkou knihu, v které listuji,
šumot kroků Hustý Stále na jednom místě
Něžně jsem sfoukl popel Bilo půl deváté
V stínítku lampy jsem slyšel Anebo snad
Signály, křížící se jako stébla
Zhasl jsem A zvenku zavanula

Tento večer Jak řeknu tento večer
Teď například A jak se jmenuje ten pavouček
Vstanu, беру si své staré zápisky
Rouaultův obraz Myslím na
Kdy vás poznám, zdálo se mi o vás
Dnešek Neustále vzniká na všech místech,
na tratích, v městech, v lesích, na frontách
Náhle Zazvoní zdola Trapná vzpomínka
Hmyz mezi řádky
S štíhlým, žlutě kroužkovaným trupem

Teď na malíčku Jindy Klopýtá po schůdcích
Temné prádelny Po
Neslyším nic než bzukot
Také ovšem Otevru dveře, pruh světla
Nikdo mi nenechal vzkaz...

Sešity Slovník Hleděl jsem na slaměny
Bez hnutí Jako v nich šustí měsíc
Hendrikje Totiž Vlak se rozjížděl
Sahal jsem po klíce, co člověk vidí v jednom
okamžiku
Všecky dny Všecky noci Právě v této chvíli
Zurčící z vodovodů Hudby Naslouchejte

1. 9. 1942

UDÁLOST

Všecky se právě někam chystaly.
Ptal jsem se Hedvičky, kam jedou.
Na pohřeb.
Prý hrozně nerada. V těch vyšlapaných botkách.

Nových by bylo škoda v tomto počasí.
Na viaduktu láteřily vlaky.
Nakonec všichni.
Hrozně neradi.

Tak se tam mějte dobře.
Všecky se usmály.
Švagrová čistila boty.
Pršelo. Nashledanou.

1942

BÁSEŇ V CIZÍM BYTĚ

Zkusím to, zahrát svoje zoufalství,
Tak jako v černošských básních, jen několika tóny,
Mé nástroje!
Píši dnes v jiném, cizím pokoji,
Píši dnes v jiném, cizím pokoji,
Jsem sám.
Je slyšet prostý smutný popěvek,
Je slyšet prostý smutný popěvek,
V kterém jsou jistě slova: Miluji tě.
Můj přítel odjel, nechal mě v svém bytě.
A ty jsi tam.

Tam, kde je slunce a radost,
Tam, kde je slunce a radost
A vzduch.
Píši dnes v jiném, cizím pokoji,
Píši dnes v jiném, cizím pokoji,
Mé nástroje!
Zkusím to, zahrát svoje zoufalství,
Tak jako v černošských básních, jen několika tóny,
Tak jako v černošských básních, jen několika tóny, Na
staré věci toho pokoje.

Houpací křeslo, v kterém sedávali,
Houpací křeslo, v kterém sedávali
Rodiče, tety mého přítele!
Rodiče, tety, bratři, všichni známí,
Dřív než si pro ně přišla jejich mammy
(Řekni to tiše:) Smrt.

Jak se ta píseň zpívá!
Jak se ta píseň zpívá!
Bezmála vesele.
Houpací křeslo, v kterém sedávali,
Houpací křeslo, v kterém sedávali
Rodiče, tety mého přítele.

Kytice plné prachu,
Kytice plné prachu
A stuh.
Píši dnes v jiném, cizím pokoji,
Píši dnes v jiném, cizím pokoji.
A ty jsi tam.
Tam, kde je slunce a radost,
Tam, kde je slunce a radost
A vzduch.

Zkusím to, zahrát svoje zoufalství,
Tak jako v černošských básních, jen několika tóny,
Tak jako v černošských básních, jen několika tóny,
Jak Langston Hughes.
Hle, venku bzučí letadlo jak čmelák
A kočár, který čekal u kostela,
Se dává v klus.
Není to svatba má a tvoje,
Není to svatba má a tvoje,
A nežení se strýc,
Strýc, teta, bratři, sestry, všichni známí,
Pro které dávno přišla jejich mammy
Se světlem svíc.

Ó řekni mi, že slyšíš,
Ó řekni mi, že slyšíš
Můj hlas!
Přišla jsi ke mně. Píši. Jsme tu sami.
Nechci se ještě setkat se svou mammy.
Až přijde čas.
A zkouším, zkouším píseň jediného světa.
V houpacím křesle sedávala teta
A strýc.

Ti jednou v noci přišli k nádraží,
Ti jednou v noci přišli k nádraží
A našli si svůj vůz.
D Zkusím to, zahrát svoje zoufalství!
Zkusím to, zahrát svoje zoufalství!
A stvořit hudbu, samet svírající hrdlo!
A stvořit hudbu, samet svírající hrdlo!
Jak Langston Hughes.
Jak měsíc, stoupající nad harlemské střechy,
Nad spící klikatinu nocí bez útěchy,
I Nad střechy Dornychu...
Na lampě bylo vidět malou mūrku
A rychlík, jenž je nesl do Hamburku,
Už cválal potichu.

Kytice plné prachu,
Kytice plné prachu A
stolky váz.

Ó řekni mi, že slyšíš,
Ó řekni mi, že slyšíš
Můj hlas.
Hle, slunce v bytě herce
Se klade na koberec
A dávné vavříny.
Já zpívám. Zpívám dosud.
A lovím cizí osud,
Ukrytý za skříní.

Houpací křeslo, v kterém sedávali,
Houpací křeslo, v kterém sedávali
Strýček a teta mého přítele.
Do Ameriky! Sbohem! Už se balí!
Do Ameriky! Sbohem! Už se balí!
Jak se ta píseň zpívá! Skoro vesele!
Strýček měl, jak se říká,
Strýček měl, jak se říká,
Tuláckou krev...
Na chodbě cvakla klika
A zazněl zpěv.
Nějaký jiný zdola.
Nějaký jiný zdola.
Zpěvy se křížují.
A kolovrátek volá:
Madame, já miluji...

Zkusil jsem zahrát v prázdném odpoledni
Melancholickou píseň na několik tónů,
Mé nástroje!
Kytice, křeslo, v kterém sedávali,
Kytice, křeslo, v kterém sedávali,
A dvě tři věci z hloubi pokoje.
Je slyšet prostý .smutný popěvek,
Je slyšet prostý smutný popěvek
A zvuky měst.
Pro tebe hudbu, samet svírající hrdlo,
Pro tebe hudbu, samet svírající hrdlo
Jak útlá pěst.

28. 5. 1944

Na pleti zahrad Cestou mezi dvory
V žiloví altánků
Nějaká služka skládá do košíku růže
Otáčí větrníkem několika dveří které se otvírají
Kdo vychází? Co říká? Co si zpívá
Na rozvinuté mapě této krajiny?
Nazlátlý šampon hoblin letí ze stolařství
Z balkónu padá pták...
Rozeznám stěži slova slyším píseň
A bzukot blanokřídle oblohy

Co všechno ukrývají tyto balkóny
Na rubu starých zakouřených zubů!
Hle římsa - trošičku ještě sluncem plombovaná
Odklepává si popel holubů
A zamyšleně pozoruje vlak...
Co všechno ukrývají tyto balkóny!
Jablka boty stará umyvadla
Vidím je nasedat
Vidím jak v dálce odjíždějí vlakem
Na rozvinuté mapě této krajiny

A je to mapa lásky mapa smrti
Mapa tajemství
Ačkoliv jenom splétá nitky cest
Kdo po nich jde? Co říká? Co si zpívá?
Kam odjíždí ten vlak?
Veselý pěkně ustrojený průvodčí
Se směje z nástupiště.
Je mrtev Kouří Dává znamení
Krajině městu domům viaduktům
Ovoci polím plotům zahradám.

KVĚTEN 1945

V měsíci květnu 1945
Uprostřed ozářeného zbořeníště a poblíž kvetoucích
 šeříků
Tam kde pampelišky rostou mezi střepy
Nemocný člověk poprvé vstávající z lůžka pohlíží
 do slunce
Má v očích plno tmy a tolik světla najednou ho
 příliš oslepuje
Má v očích plno tmy
Vlhkého sklepa z něhož právě vyšel
Vlhkého sklepa dlouhých šesti let
Slyší neustále kolem sebe mrtvé
To jak se vítr opřel do plechových štítů, jež jsou tu
 roztroušeny
Slyší neustále kolem sebe mrtvé
Umučené otce bratry přátele
To jak zašelestil vánek v ožehlých korunách

Ale nezničitelný život
Na: jiných místech zpustošené krajiny
Otáčí se skřipotem zvolna prvními koly vlaků
Napíná struny ulic drátů potrubí
Orchestra promísené ptáky si všude odpovídají
Orchestra rýčů lopat kladiv dlát
S kohoutem kapelníkem kokrhajícím ráno nad městy
Jeho červený hřebínek se chvěje na obloze
Jeho praskající peří letí květnovými parky
 Nezničitelný život
Okysličuje náhle prudce všechny vlásečnice plic

Cítíš jak zpřelámané kosti střech se napínají
K azurovému nebi na kterém krouží letadlo
A lidé na náměstích nehledají kryty

V měsíci květnu 1945

Nemocný člověk poprvé vstávající z lůžka pohlíží
do slunce

Je slyšet tichý praskot v prutech jara

A rytmus kterým v jeho cévách proudí budoucnost

Vidím ho kráčet v troskách domů Šlachy se napínají

Vidím ověněný pancéř se Stalinovým obrazem

S velikou kyticí bezu na kterou usedají včely

Vlaštovky kosi mušky čmeláci

Nějaká matka si zpívá v protějším okně

Nezničitelný život

Nemocný člověk kráčí směrem k obzoru

Chystá se zahrýzt do těch zelenavých zahrad

Do koše chřestícího deště lupení

Jdu s ním a cítím v ústech nový jazyk

Jazyk měst jazyk lesů jazyk pramenů

Jazyk lidových písní zpívaných pod širým nebem

Veliký prostý jazyk Nezničitelný život.

17. 5. 1945